Біля криниці стояла велика дубова діжка. Час від часу в діжку наливали води. Вода проти сонця нагрівалась, і Варочка щодня поливала нею квіти та вишеньки біля хати.

Якось Варочка зачерпнула води, зирк — а в відерці бджола плаває.

Варочка поставила відерце й почала пильно розглядати бджолу. Чи то бджолі закортіло скупатися, чи води напитись. Вона борсалася у воді, намагалась змахнути крильцями. Але крильця намокли, й нічого з тих силкувань не виходило.

"Еге, вона ж не злетить, ще й потонути може! " — подумала Варочка. Проте дівчинка боялась навіть доторкнутися до бджоли — ще вжалить. І Варочка загукала:

— Дениску-у-у! Швидше йди сюди! Бджола тоне!

Дениско шурхонув із вишні, де рвав ягоди на вареники. Плутаючись у картоплинні, підбіг до Варочки, швиденько знайшов прутика і вихопив бджолу з води.

— Мабуть, це бджола з пасіки діда Оксена,— сказала Варочка.— Давай віднесемо йому!

Дід Оксен сидів під старою грушею, щось стругав.

— Ваша? — Дениско розчинив коробочку, в якій повзала бджола.

Дід вийняв із кишені окуляри, помружився:

— Авжеж, моя! Свою худібку я завжди впізнаю.

Варочка розповіла, як вони стали бджолі у пригоді.

— Ну й рятівнички! Оце я розумію! — сказав дід.

Він пригостив їх медом, сотовим, пахучим. А бджола тим часом вилізла з коробочки і раптом злетіла, та високо здійнятися не змогла, сіла дідові на бороду. Пасічник не займав її.

— Нехай зігріється,— сказав, усміхнувшись.

Коли бджола заметушилася, дід виплутав її з бороди, посадив на широчезну долоню. Бджола продзижчала щось, зблиснула золотою цяткою над столом і зникла у верховітті старої груші.